

Waarom ik 'Kieft' niet uit kan lezen

Mijn man zei vorige week, nadat hij in 2 dagen het boek Kieft had uitgelezen: "Dit is ook interessant voor jou!" Uiteraard begreep ik onmiddellijk dat hij niet doelde op mijn liefde voor voetbal (die is er ondanks 2 enthousiaste mannen in huis namelijk nauwelijks). Ik had wel meegekregen dat het een boek is waarin Kieft openhartig vertelt over het geheim waar hij bijna 20 jaar mee had rondgelopen. Zijn verslaving aan drank en cocaïne.

Ik was benieuwd en begon het te lezen. Dat ging me goed af, want het is heel gemakkelijk en toegankelijk geschreven. De eerste 70 bladzijden waren dan ook zo uit. Maar, hoe verder ik kwam, des te moeilijker ik het vond om door te lezen. En ik denk dat ik het ook niet ga doen.

Waar loop ik tegenaan? Ik vind het natuurlijk net als velen denk ik verschrikkelijk om te lezen wat zo'n verslaving met een mens kan doen. Maar goed, als die periode achter iemand ligt, dan kan zo'n boek juist ook heel hoopgevend en inspirerend zijn voor velen.

Zo vond ik bijvoorbeeld het boek van Laura Maaskant, 'Leef', heel inspirerend en positief. Terwijl zij een uitzichtloze diagnose heeft gekregen. Toch staat zij onverminderd positief in het leven. Misschien wel positiever en voller dan ooit.

Bij Wim Kieft kom ik dit niet tegen. Ik kijk nooit naar Voetbal International, dus had geen idee hoe 'clean' hij nu is. Inmiddels is dat misschien wel een jaar of twee. Maar, daarmee is de kous niet af. In zijn boek lees ik vooral over de strijd die hij nog bijna dagelijks moet voeren tegen zijn verslaving. Ik heb het idee dat zijn behandeling vooral gericht is geweest op het aanpakken van het symptoom, de verslaving. Terwijl mijn overtuiging is dat een verslaving altijd een dieperliggende reden heeft. En wanneer die

Online versie: <http://bit.ly/1z4NVuw>

reden niet aangepakt is, dat is de behoefte die die verslaving vervulde ook niet weggenomen. Nu is hij afgekickt en mag niet meer drinken of gebruiken. En daar zit je dan... Een dagelijkse strijd.

Kieft beschrijft dit ook zelf. Hij heeft het over het onbehaaglijke gevoel dat hem zomaar kan overvallen. Hij zegt letterlijk: *"Het is dat weeë, paniekerige gevoel dat hoort bij naderend onheil, ook al is er niets aan de hand. Vroeger wist ik er wel raad mee. Dan was het pats pats pats een paar grote bellen wijn, misschien wat wodkaatjes en daarna een paar lijntjes coke. Nu is die verdoving er niet meer. Ik merk dat al die gevoelens langzaam maar zeker terugkomen. Vaak denk ik dat die drugsverslaving maar een heel klein onderdeel is van mijn werkelijke probleem. Dat het allemaal veel dieper zit. Weet je waarom? Omdat ik dat gevoel herken van vroeger. Ik had het als kind al ..."*

Ik vind het dus eerder een triest dan een inspirerend en hoopgevend verhaal. Triest dat hij nog niet geholpen is met zijn onderliggende probleem. Dat hij zich nog steeds heel vaak zo onzeker en bekeken voelt en zich geen houding weet te geven.

Zolang dat gevoel er nog zit, staat je leven als het ware stil. Kun je niet verder, want je leven bestaat dan uit dat gevoel onderdrukken, proberen te verjagen of negeren. Veel mensen vinden iemand die daarmee worstelt zwak. Die begrijpen het niet. Die hebben geen idee dat je het op wilskracht alleen vaak niet redt. Ik hoop echt dat Kieft er helemaal vanaf komt. Van die onzekerheid en angst bedoel ik!

Zonnige groet,

Astrid

© 2015 Astrid Davidzon